

ORIGIN OF INFINITY

OD POČÁTKU DO NEKONEČNA

ORIGIN OF INFINITY
OD POČÁTKU
DO NEKONEČNA

napsal: Vladimír Novák
ilustrace: Tereza Kowolowská
grafická úprava: Ondřej Suchý a Miroslav Kočegura

www.originofinfinity.cz
2021

ÚVOD

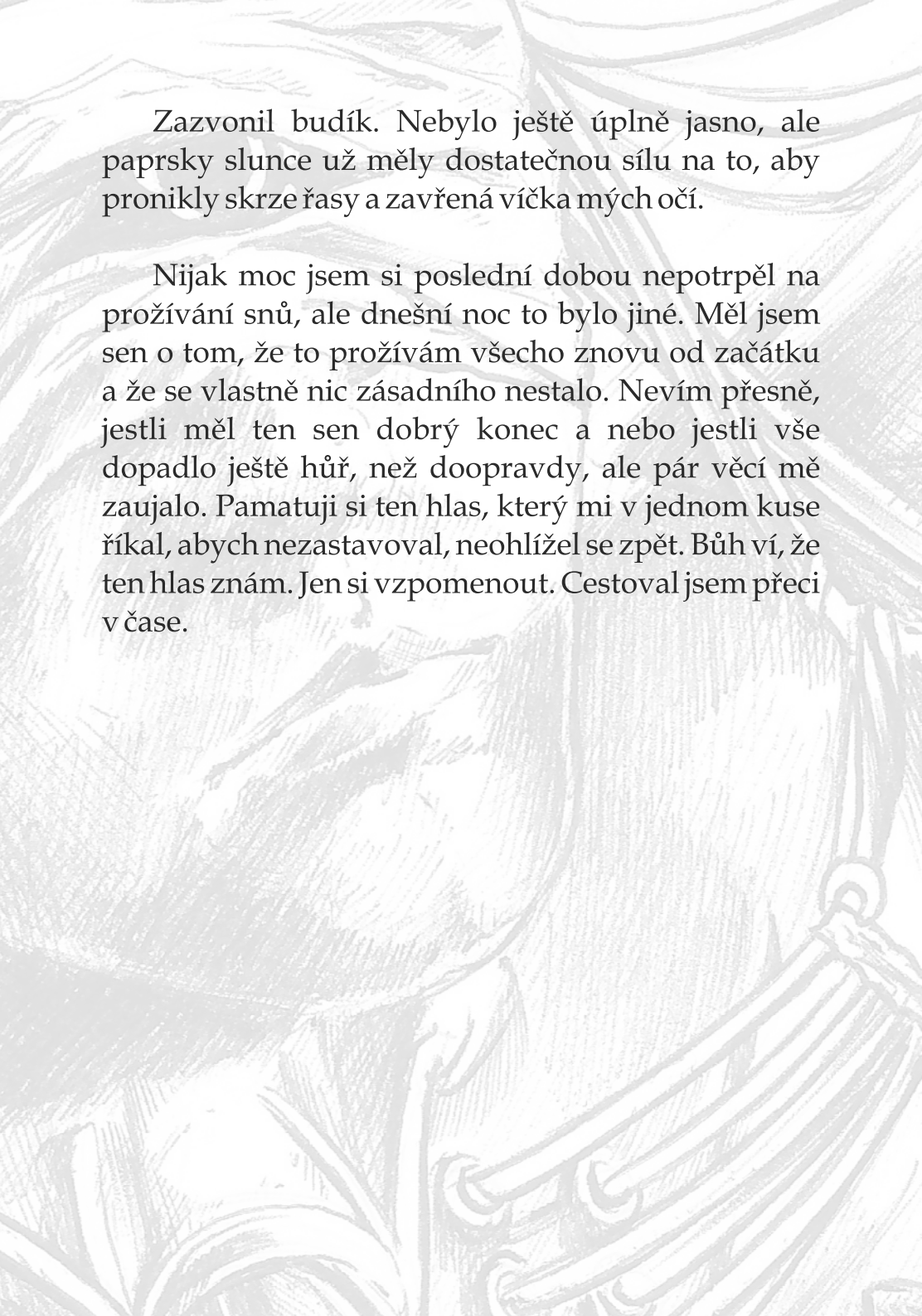
Příběh „Origin of Infinity - Od počátku do nekonečna“ je volnou povídkou, protkanou množstvím textů a grafických vyobrazení. Unáší čtenáře napříč časovou přímkou začínající v daleké budoucnosti. Příběh je retrospektivní a celé vyprávění je složeno ze vzpomínek či postřehů našeho hlavního hrdiny. Kdo je však tímto hrdinou? Je to každý z nás...

Na okamžik se tedy vžijme do tohoto textu a přemýšlejme tak, jakoby se každá událost děla nám samotným. Společně tak budeme na cestě k otázkám samotného vzniku, původu a našeho účelu. Proč jsme vlastně zde? Jaký je náš úkol? Kdo nás vytvořil a kde se náš stvořitel nachází nyní? Jaký je původ našeho vesmíru? Jakou úlohu vede lidstvo na planetě Zemi, když sami sebe vedeme do záhuby? Je vůbec možné zachránit se před svoji vlastní zhoubou? Jakou roli hrají další světy a prostory?

KAPITOLA PRVNÍ
CESTOVATEL V ČASE

Zazvonil budík. Nebylo ještě úplně jasno, ale paprsky slunce už měly dostatečnou sílu na to, aby pronikly skrze řasy a zavřená víčka mých očí.

Nijak moc jsem si poslední dobou nepotrpěl na prožívání snů, ale dnešní noc to bylo jiné. Měl jsem sen o tom, že to prožívám všechno znovu od začátku a že se vlastně nic zásadního nestalo. Nevím přesně, jestli měl ten sen dobrý konec a nebo jestli vše dopadlo ještě hůř, než doopravdy, ale pár věcí mě zaujalo. Pamatuji si ten hlas, který mi v jednom kuse říkal, abych nezastavoval, neohlížel se zpět. Bůh ví, že ten hlas znám. Jen si vzpomenout. Cestoval jsem přeci v čase.

LEŽÍM NA ZÁDECH
POZORUJI PROUŽEK SVĚTLA
SNAŽÍM SE DÝCHAT PLYNULE
A PŘESVĚDČIT SÁM SEBE
ŽE JSEM NEZESTÁRNUL
ANI O JEDINÝ DEN

CÍTÍM, JAK MOJE TĚLO SLÁBNE
A POTŘEBUJE STOLETÍ SPÁNKU

PO KTERÉM SE VZBUDÍM
BUDU O DALŠÍ ŽIVOT VÍCE
ZKUŠENĚJŠÍ A SILNĚJŠÍ

SNAŽÍM SE NEMYSLET NA MINULOST
VOLBY, KTERÉ BY SE MĚLY ZMĚNIT
NAKONEC JSEM STEJNĚ ZTRACEN VE SMYČCE
CESTUJ A NEOHLÍŽEJ SE
MYŠLENKY PROCHÁZEJÍCÍ HLAVOU
ČERNÁ DÍRA JE VŠECHNY SMYJE

CÍTÍM, JAK MOJE TĚLO SLÁBNE
A POTŘEBUJE STOLETÍ SPÁNKU
SNAŽÍM SE NEMYSLET NA MINULOST
CO BYLO ŠPATNĚ
A CO BYLO DOBŘE
NEDOKÁZAL JSEM UMŘÍT ZA TO,
CO ZNAMENALO VŠE
NEDOKÁZAL JSEM ŽÍT PRO TO, CO NEZNAMENÁ NIC
JSEM TISÍC SLUNCÍ DALEKO A TVŮJ SRDEČNÍ TEP
CÍTÍM AŽ V KRKU

KAPITOLA DRUHÁ
MĚSTO PRONÁSLEDOVANÉ
NÁSILÍM

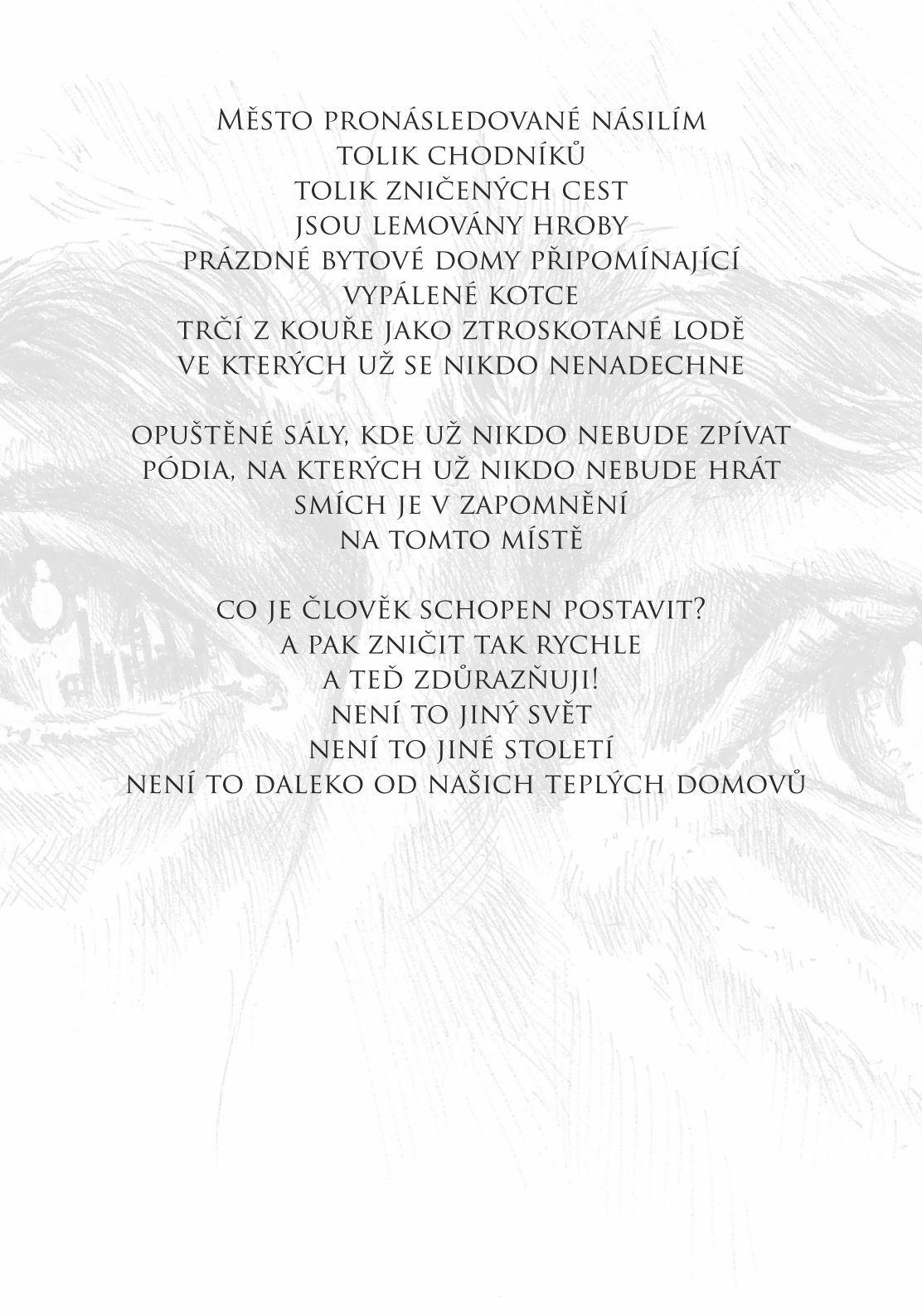

Žil jsem ve městě, jehož doménou kdysi bývaly věže sahající až do nebe. Zahrady plné vzrostlých stromů a koruny pokryté zeleným listím. Město protkané množstvím ulic, kolejí, tunelů a jiných struktur, dávajíc najevo svojí majestátnost a důležitost. Mosazné chrliče na okrajích nejvyšších budov, hledící dolů na město, budily dojem hlídacích, nikdy nespících psů, jenž střeží město. Dokonalý obraz blahobytu, který se měl již brzy rozpadnout z pod rukou svých vlastních stvořitelů.

Noci bývaly více a více chladnější a příjemný letní horký vánek brzy vystřídal chladný a agresivní vítr procházející skrze každý kout města. Noční klid býval velmi často narušen křikem, pískotem nebo zvukem sirén. Násilí a smrt byly stále častějším jevem. Netrvalo dlouho a z lukrativních obytných čtvrtí se buď stala prázdná a vybydlená místa nebo se proměnily do průmyslových oblastí, kde je navždy zakryl oblak černého dýmu.

Tak bylo město proměněno ve svět prázdnoty. Plné lhostejnosti a strachu. Lidská hloupost a omezenost dovedla jeho obyvatele až na pokraj snesitelnosti.

MĚSTO PRONÁSLEDOVANÉ NÁSILÍM
TOLIK CHODNÍKŮ
TOLIK ZNIČENÝCH CEST
JSOU LEMOVÁNY HROBY
PRÁZDNÉ BYTOVÉ DOMY PŘIPOMÍNAJÍCÍ
VYPÁLENÉ KOTCE
TRČÍ Z KOUŘE JAKO ZTROSKOTANÉ LODĚ
VE KTERÝCH UŽ SE NIKDO NENADECHNE

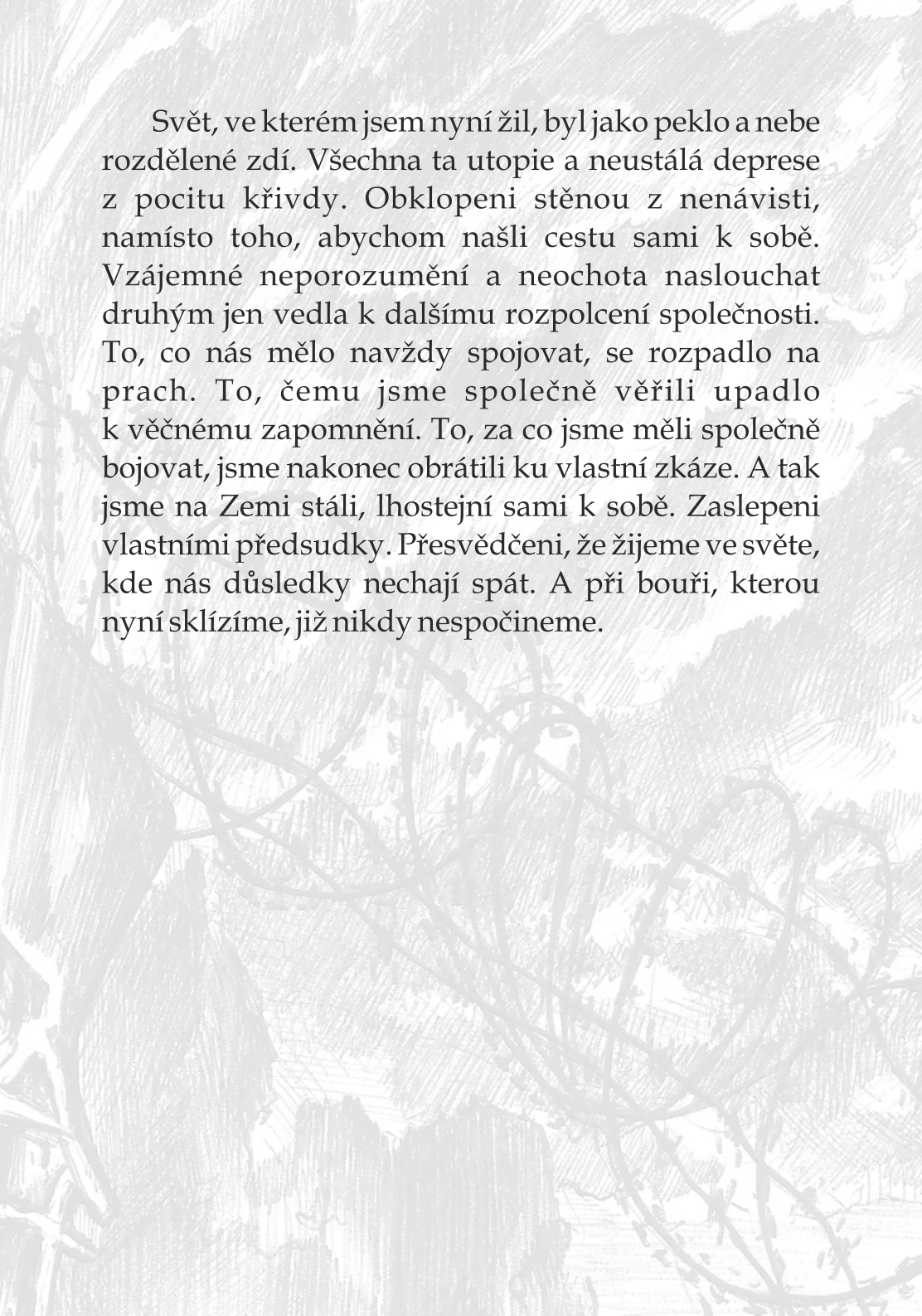
OPUŠTĚNÉ SÁLY, KDE UŽ NIKDO NEBUDE ZPÍVAT
PÓDIA, NA KTERÝCH UŽ NIKDO NEBUDE HRÁT
SMÍCH JE V ZAPOMNĚNÍ
NA TOMTO MÍSTĚ

CO JE ČLOVĚK SCHOPEN POSTAVIT?
A PAK ZNIČIT TAK RYCHLE
A TEĎ ZDŮRAZŇUJI!
NENÍ TO JINÝ SVĚT
NENÍ TO JINÉ STOLETÍ
NENÍ TO DALEKO OD NAŠICH TEPLÝCH DOMOVŮ

KAPITOLA TŘETÍ
HLAD PO OBRANĚ

Svět, ve kterém jsem nyní žil, byl jako peklo a nebe rozdělené zdí. Všechna ta utopie a neustálá deprese z pocitu krivdy. Obklopeni stěnou z nenávisti, namísto toho, abychom našli cestu sami k sobě. Vzájemné neporozumění a neochota naslouchat druhým jen vedla k dalšímu rozpolcení společnosti. To, co nás mělo navždy spojovat, se rozpadlo na prach. To, čemu jsme společně věřili upadlo k věčnému zapomnění. To, za co jsme měli společně bojovat, jsme nakonec obrátili ku vlastní zkáze. A tak jsme na Zemi stáli, lhostejní sami k sobě. Zaslepeni vlastními předsudky. Přesvědčení, že žijeme ve světě, kde nás důsledky nechají spát. A při bouři, kterou nyní sklízíme, již nikdy nespočineme.

HLAD PO OBRANĚ
UTÁPĚNÍ SE VE FALEŠNÝCH KŘIVDÁCH
LEŽENÍ V DEPRESÍCH
TEN ČAS PRÁVĚ PŘIŠEL
ABYCHOM POROZUMĚLI
SVĚT NENÍ JEN PRO LIDI
NEJEN PRO LIDI

STAVÍME ZDI NA MÍSTECH, KDE VÁLČÍME,
KDE BY SPÍŠ MĚLY BÝT MOSTY
DISKUZE NÁS NEZAJÍMÁ

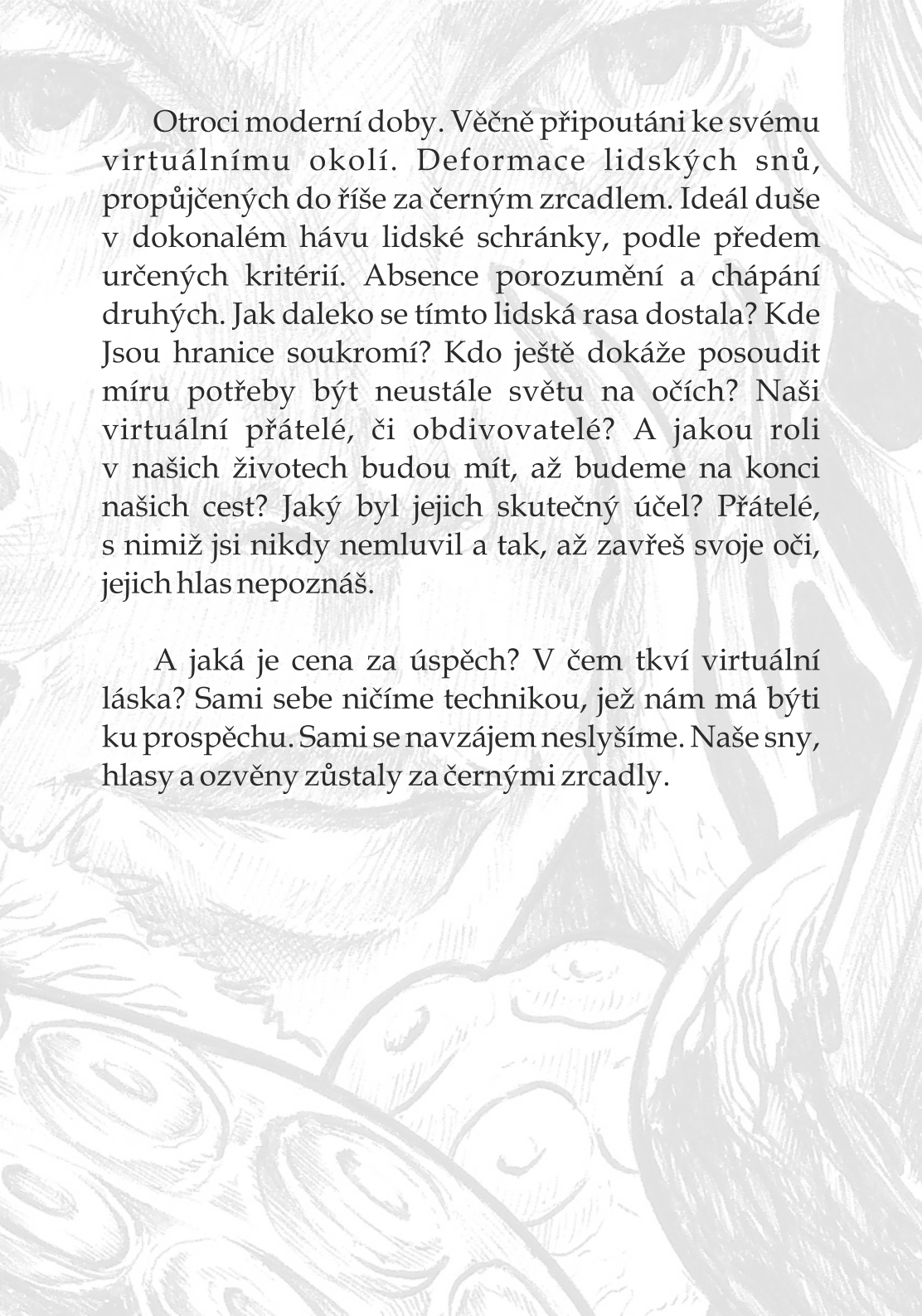
ZASELI JSME NENÁVIST, KUDY CHODÍME
NEZAJÍMÁME SE O DŮSLEDKY
VŠECHNA ZÁŠŤ VYCHÁZÍ Z NAŠICH PŘEDSUDKŮ
TEN ČAS PRÁVĚ PŘIŠEL
ABYCHOM POROZUMĚLI
SVĚT NENÍ JEN PRO LIDI
NEJEN PRO LIDI
NEJEN PRO NÁS

VYJDĚTE ZPOZA ZDÍ
OTEVŘETE OČI ŠIROCE

KAPITOLA ČTVRTÁ
ČERNÁ ZRCADLA

Otroci moderní doby. Věčně připoutáni ke svému virtuálnímu okolí. Deformace lidských snů, propůjčených do říše za černým zrcadlem. Ideál duše v dokonalém hávu lidské schránky, podle předem určených kritérií. Absence porozumění a chápání druhých. Jak daleko se tímto lidská rasa dostala? Kde Jsou hranice soukromí? Kdo ještě dokáže posoudit míru potřeby být neustále světu na očích? Naši virtuální přátelé, či obdivovatelé? A jakou roli v našich životech budou mít, až budeme na konci našich cest? Jaký byl jejich skutečný účel? Přátelé, s nimiž jsi nikdy nemluvil a tak, až zavřeš svoje oči, jejich hlas nepoznáš.

A jaká je cena za úspěch? V čem tkví virtuální láska? Sami sebe ničíme technikou, jež nám má býti ku prospěchu. Sami se navzájem neslyšíme. Naše sny, hlasy a ozvěny zůstaly za černými zrcadly.

JEDINÉ, CO VIDÍM
NÁPISY NA ZDECH
VEDOU MĚ TÍMTO MĚSTEM

ODLESKY NEONŮ NA SILNICÍCH
TVÁŘE OSVĚTLENÉ MOBILNÍMI TELEFONY
MODERNÍ LOUTKY HLEDÍ NA ČERNÁ ZRCADLA
PROCHÁZÍ KOLEM JAKO DUCHOVÉ

MYSLÍME SI, ŽE MÁME CELÝ SVĚT
CELÝ ŽIVOT
V NAŠICH RUKOU
NAMALOVANÉ SLUNCE V KOUŘI
ILUZE JASNÝCH DNŮ
LANO KOLEM NAŠICH KRKŮ
SE POMALU UTAHUJE

SKRÝVÁNÍ SVÉ IDENTITY,
PŘEDSTÍRÁNÍ VLASNÍ OSOBNOSTI
JE MODERN TREND, JAK ŽIJEME

LIDÉ, ONI BĚŽÍ, SAMI SE MOTAJÍ V KRUZÍCH,
S MNOHA "PŘÁTELI",
SE KTERÝMI NIKDY NEPROMLUVILI
VYSOKÝ POČET PŘÁTEL JEN ÚČELOVĚ

KAPITOLA PÁTÁ
OPUŠTĚNÍ ZEMĚ

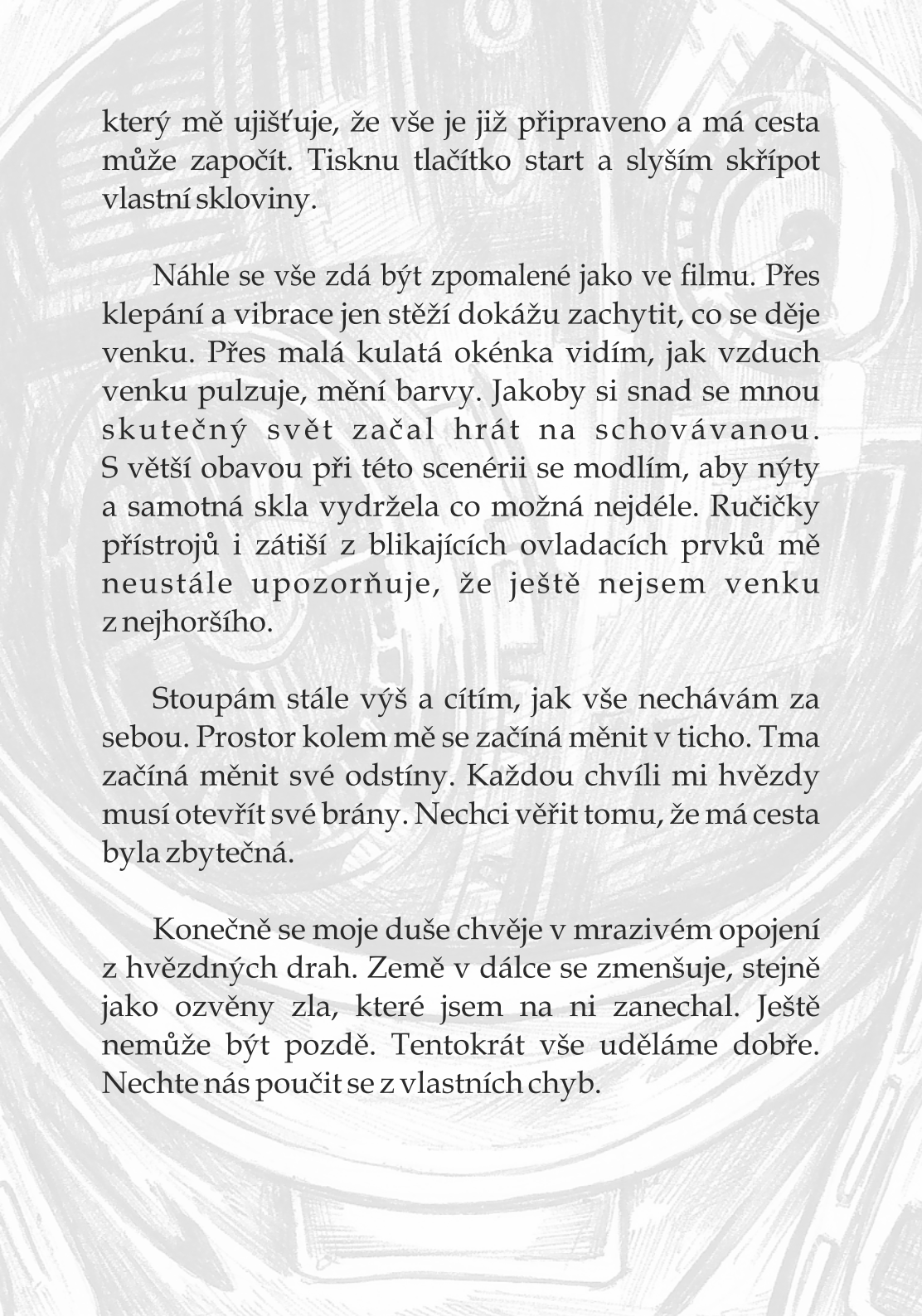

A tak jednoho dne nastal čas zanechat všeho patosu. Přišla ta chvíle, kdy se vše mělo změnit. Otevřít cestu k lepším zítřkům a doufat, že všechny starosti a noční můry zůstanou daleko za naším obzorem. A bez ohledu na to, co čekalo tam venku, byla to jediná možnost, jak se zbavit těch stvůr a přízraků. Vydat se na dalekou cestu. Sám, vstříc nekonečnu. A přesto, že tam daleko jistě někdo čeká, není snadné přetrhat ty okovy. Již vše skončilo a naše práce je hotová.

Zůstal jen pohled na nocí zahalenou krajinu. Hrstka hvězd působila jako neúplná mapa k něčemu, co mělo být mou novou jedinou nadějí. Jakoby jsme to vše dávno předpokládali. Jakoby jsme snad doufali, že tento den nastane a my budeme mít možnost začít jinde, od začátku, se stejným strachem.

Usedám do svého oválného modulu a množství barevných ovládacích prvků ve mne evokuje náladu vánoční atmosféry. Jakobych byl znovu tím malým klukem. Na chvíli se mi zamlžilo před očima a ostré rysy světél se proměnily v nevinné kulaté objekty poletující kolem.

Zavírám za sebou poklop a s ním i kapitolu o životě za zdí. Otáčím dvě kovové páky ve směru ke smaltovanému štítku s nápisem „lock“. Poté se ozve automatický a klidný hlas ženy ve středních letech,

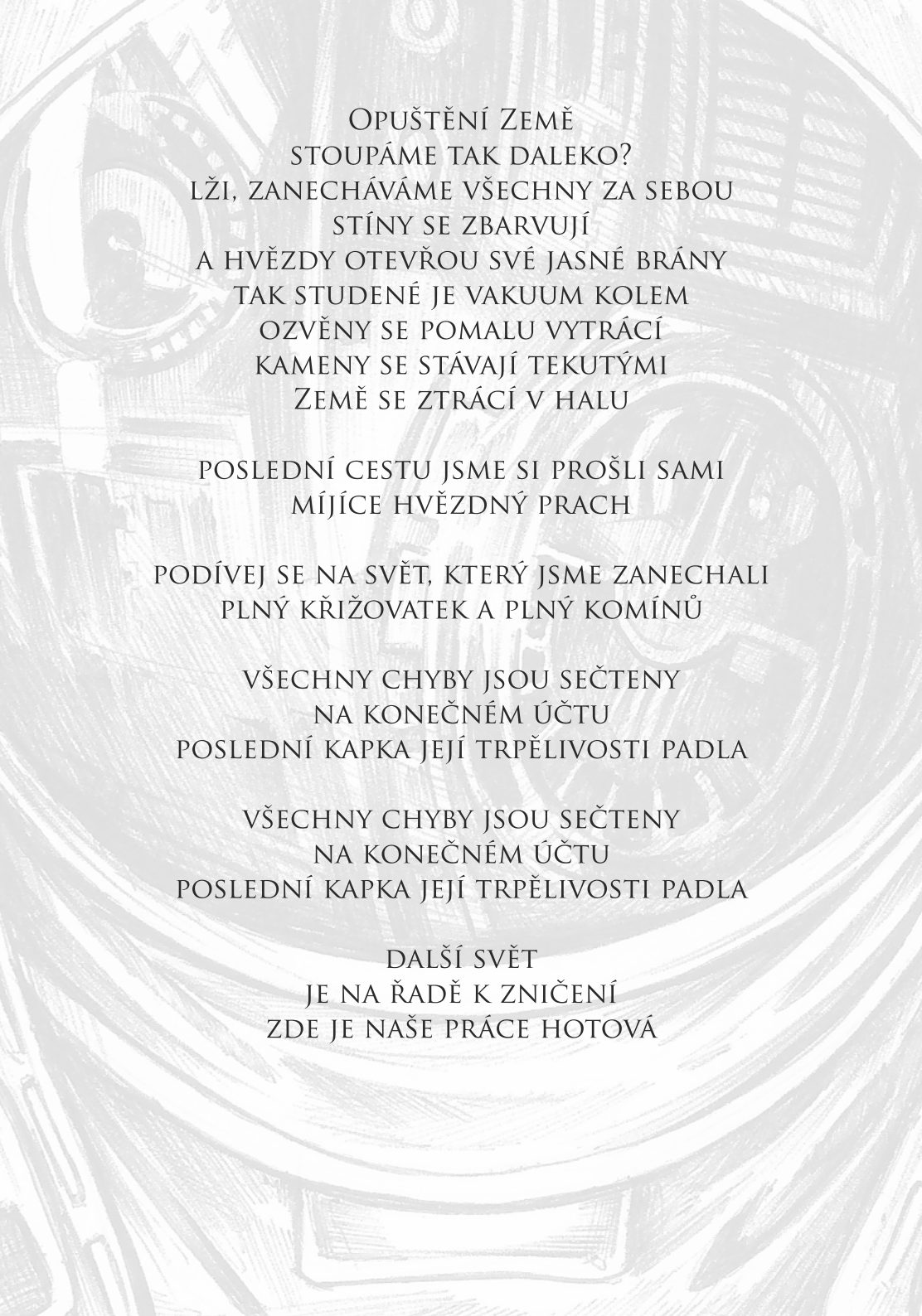

který mě ujišťuje, že vše je již připraveno a má cesta může započít. Tisknu tlačítko start a slyším skřípot vlastní skloviny.

Náhle se vše zdá být zpomalené jako ve filmu. Přes klepání a vibrace jen stěží dokážu zachytit, co se děje venku. Přes malá kulatá okénka vidím, jak vzduch venku pulzuje, mění barvy. Jakoby si snad se mnou skutečný svět začal hrát na schovávanou. S větší obavou při této scénérii se modlím, aby nýty a samotná skla vydržela co možná nejdéle. Ručičky přístrojů i zátiší z blikajících ovladačích prvků mě neustále upozorňuje, že ještě nejsem venku z nejhoršího.

Stoupám stále výš a cítím, jak vše nechávám za sebou. Prostor kolem mě se začíná měnit v ticho. Tma začíná měnit své odstíny. Každou chvíli mi hvězdy musí otevřít své brány. Nechci věřit tomu, že má cesta byla zbytečná.

Konečně se moje duše chvěje v mrazivém opojení z hvězdných drah. Země v dálce se zmenšuje, stejně jako ozvěny zla, které jsem na ni zanechal. Ještě nemůže být pozdě. Tentokrát vše uděláme dobře. Nechte nás poučit se z vlastních chyb.

OPUŠTĚNÍ ZEMĚ
STOUPÁME TAK DALEKO?
LŽI, ZANECHÁVÁME VŠECHNY ZA SEBOU
STÍNY SE ZBARVUJÍ
A HVĚZDY OTEVŘOU SVÉ JASNÉ BRÁNY
TAK STUDENÉ JE VAKUUM KOLEM
OZVĚNY SE POMALU VYTRÁCÍ
KAMENY SE STÁVAJÍ TEKUTÝMI
ZEMĚ SE ZTRÁCÍ V HALU

POSLEDNÍ CESTU JSME SI PROŠLI SAMI
MÍJÍCE HVĚZDNÝ PRACH

PODÍVEJ SE NA SVĚT, KTERÝ JSME ZANECHALI
PLNÝ KŘÍŽOVATEK A PLNÝ KOMÍNŮ

VŠECHNY CHYBY JSOU SEČTENY
NA KONEČNÉM ÚČTU
POSLEDNÍ KAPKA JEJÍ TRPĚLIVOSTI PADLA

VŠECHNY CHYBY JSOU SEČTENY
NA KONEČNÉM ÚČTU
POSLEDNÍ KAPKA JEJÍ TRPĚLIVOSTI PADLA

DALŠÍ SVĚT
JE NA ŘADĚ K ZNIČENÍ
ZDE JE NAŠE PRÁCE HOTOVÁ

KAPITOLA ŠESTÁ
FRAGMENTY KOLOSU

Probudil jsem se do stejného ticha. Všude okolo byla nepropustná tma. Pokud je mým údělem bloudit, budu se s touto skutečností muset smířit. Budu-li mít štěstí, snad mě jednou další generace najdou a pochopí, jakým chybám se vyvarovat.

Do mrazivého vakua náhle promluvil hlas. Bez ohledu na vážnost situace jsem už neměl sílu, abych jakýmkoliv způsobem kontroloval množství otázek, kterým mě onen hlas zavalil, natož abych vyhodnocoval jejich smysl. Na otázky jak se cítím nebo kde zůstala má bolest jsem jen stěží mohl najít odpověď.

„Je to váš život!”

„Je to vaše pýcha!”

„Váš hlas nikdo neslyší!”

„Neohlížejte se zpátky!”

„NESTŮJTE tam tak beze slova!”

„Máte jen jednu šanci, jen jedno otočení!”

„Neodsuzujte nás”

Matně jsem se pokusil rozeznat co je ještě sen a co se skutečně děje. Nejspíš mne musela otupit ta šílená zima. Pohlédl jsem znovu před sebe, v nekonečné tmě se přede mnou tyčily tři stíny ležící na podstavcích, které připomínaly kořeny či žíly. Na konci každého podstavce se lehce vlnil květ, ze kterého se snášely maličké tečky. Celé tohle bizarní divadlo levitovalo

v šedobílé mlze s jasnými paprsky. Atmosféru situace zesilovaly ony hlasy, které neustále opakovaly zmíněné otázky. Ihned jsem si vzpomněl na svůj starý walkman a na jeho zvuk, když docházely baterie. Představte si tento zvuk znásobený třemi.

Tiše jsem se zeptal, kde to jsem a kdo jsou oni. Jejich odpověď byla stejně zajímavá, jako jejich hlasy. První hlas odpověděl: „Já jsem život“. Druhý na to pokračoval: „Já jsem země“. Třetí dokončil: „A já jsem element“. Společnou řečí pak pokračovali: „My jsme začátek a my jsme konec. Neexistujeme jeden bez druhého. V nejvyšších síních bdíme a stále hlídáme rovnováhu bytí. To my přinášíme hvězdy. To my vytváříme prostor. Nemůžeme hlídat vaše kroky, ale můžeme vaše kroky zrušit. Až my nebudeme, pak křiku pomine, neboť naše dílo dokonáno bude. To, co jsi Ty, byli jsme i my. Jsem to, co cítíš. Dokonce jsme i to, po čem toužíš. Jsme rytmus a jsme frekvence. Jsme chvění. Jsme to, čemu se říká energie. Jsme pilíře bytí. Jsme kolos vší existence. Tak hledej dál, jsi volný. Cestuj. Jsi cestovatel v čase. Máš jen jednu šanci. Toto jsou tvá křídla, jenž nikdo nemůže odříznout. Projdi dál kolem nás. Nezastavuj se. Neohlížej se zpátky.“

Zavřel jsem oči a vydal se dopředu vstříc tomu, co mě mohlo čekat tam někde daleko, tisíc světelných let odsud. A musel jsem pohřbít toho muže, kterým jsem býval. Sentiment nižších hodnot, kterým jsem věřil.

PROJDI SI TOU BOLESTÍ
JE TO TVOJE PÝCHA
JE TO TVŮJ ŽIVOT

ŘEKNI, CO CÍTÍŠ
TO JE TVŮJ HLAS, KTERÝ NIKDO JINÝ NESLYŠÍ
POJĎ, SPAL JEJICH SNY
TO JSOU TVOJE KŘÍDLA, KTERÉ NIKDO NEMŮŽE
ODŘÍZNOUT

STRACH A BOLEST - NIC, CO BYS MĚL SDÍLET
ZANECH SVÉ CHAMTIVOSTI A VYSTUP ZE SKOŘÁPKY

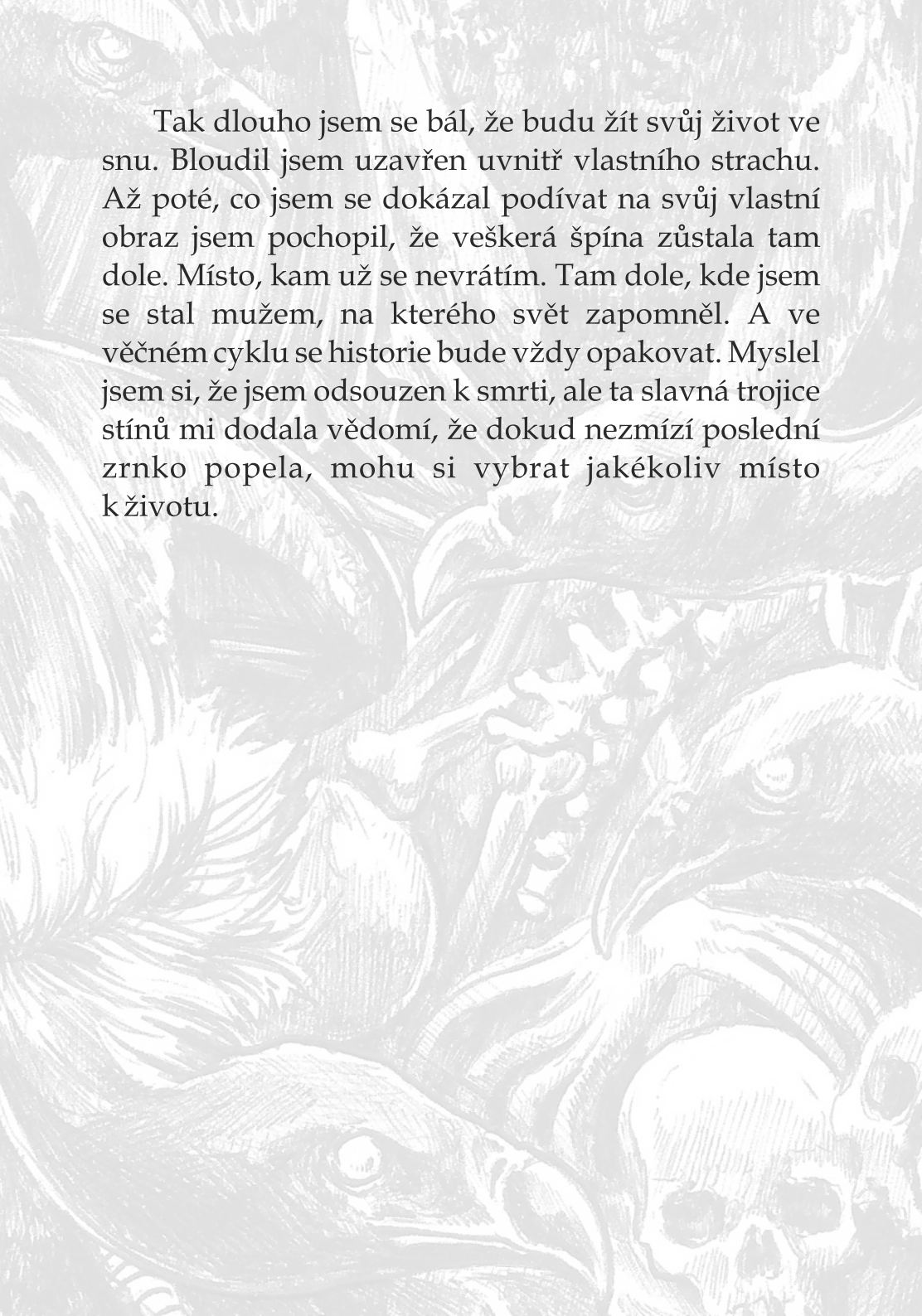
MÁŠ JEDNU ŠANCI
JEN JEDEN POKUS
NEZAHAZUJ TO VŠECHNO PRYČ

TAK PROJDI SI TOU BOLESTÍ
JE TO TVOJE PÝCHA
JE TO TVŮJ ŽIVOT

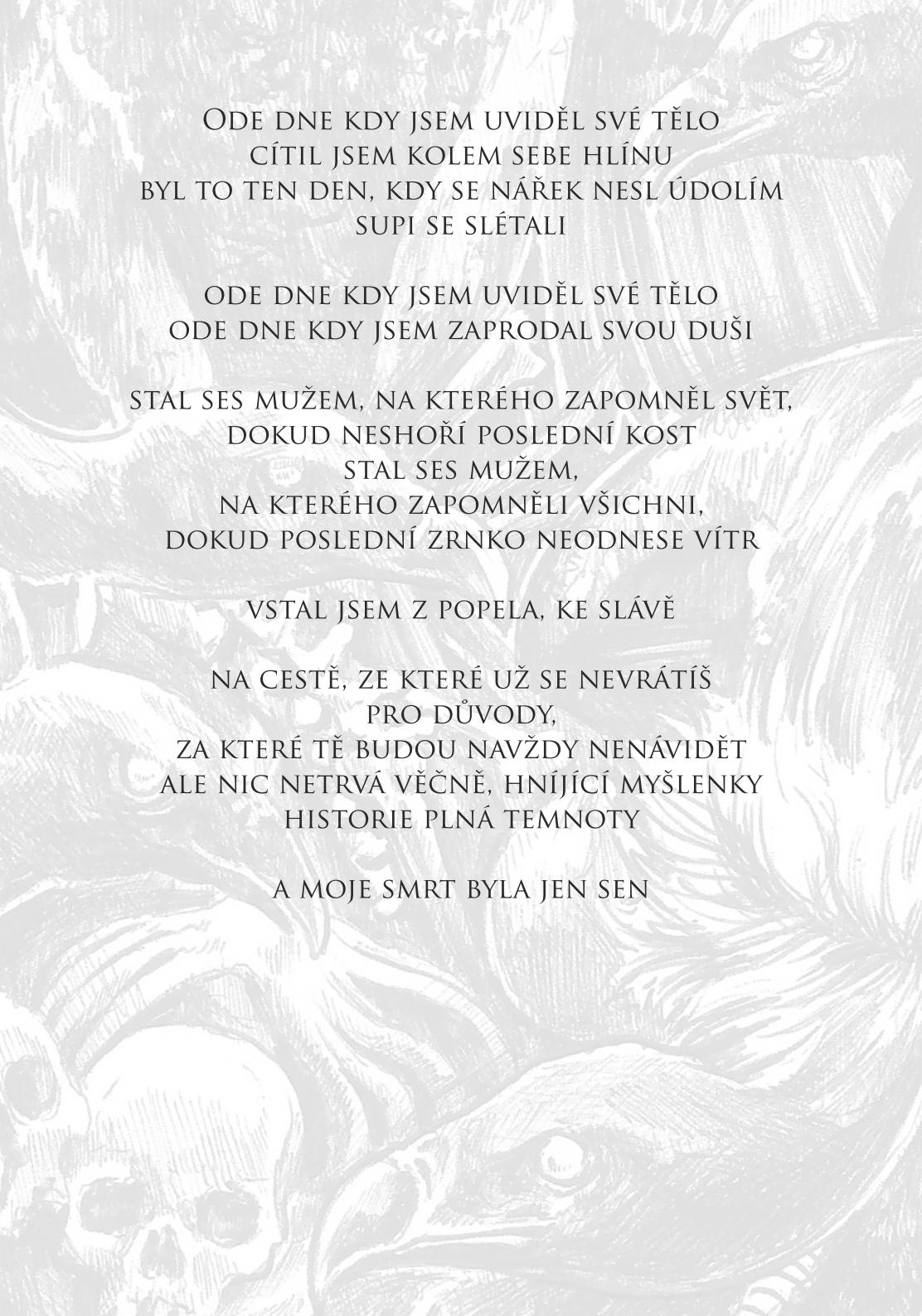
KAPITOLA SEDMÁ
Z POPELA KE SLÁVĚ

Tak dlouho jsem se bál, že budu žít svůj život ve snu. Bloudil jsem uzavřen uvnitř vlastního strachu. Až poté, co jsem se dokázal podívat na svůj vlastní obraz jsem pochopil, že veškerá špína zůstala tam dole. Místo, kam už se nevrátím. Tam dole, kde jsem se stal mužem, na kterého svět zapomněl. A ve věčném cyklu se historie bude vždy opakovat. Myslel jsem si, že jsem odsouzen k smrti, ale ta slavná trojice stínů mi dodala vědomí, že dokud nezmizí poslední zrnko popela, mohu si vybrat jakékoliv místo k životu.

ODE DNE KDY JSEM UVIDĚL SVÉ TĚLO
CÍTIL JSEM KOLEM SEBE HLÍNU
BYL TO TEN DEN, KDY SE NÁŘEK NESL ÚDOLÍM
SUPI SE SLÉTALI

ODE DNE KDY JSEM UVIDĚL SVÉ TĚLO
ODE DNE KDY JSEM ZAPRODAL SVOU DUŠI

STAL SES MUŽEM, NA KTERÉHO ZAPOMNĚL SVĚT,
DOKUD NESHOŘÍ POSLEDNÍ KOST
STAL SES MUŽEM,
NA KTERÉHO ZAPOMNĚLI VŠICHNI,
DOKUD POSLEDNÍ ZRNKO NEODNESE VÍTR

VSTAL JSEM Z POPELA, KE SLÁVĚ

NA CESTĚ, ZE KTERÉ UŽ SE NEVRÁTÍŠ
PRO DŮVODY,
ZA KTERÉ TĚ BUDOU NAVŽDY NENÁVIDĚT
ALE NIC NETRVÁ VĚČNĚ, HNÍJÍCÍ MYŠLENKY
HISTORIE PLNÁ TEMNOTY

A MOJE SMRT BYLA JEN SEN

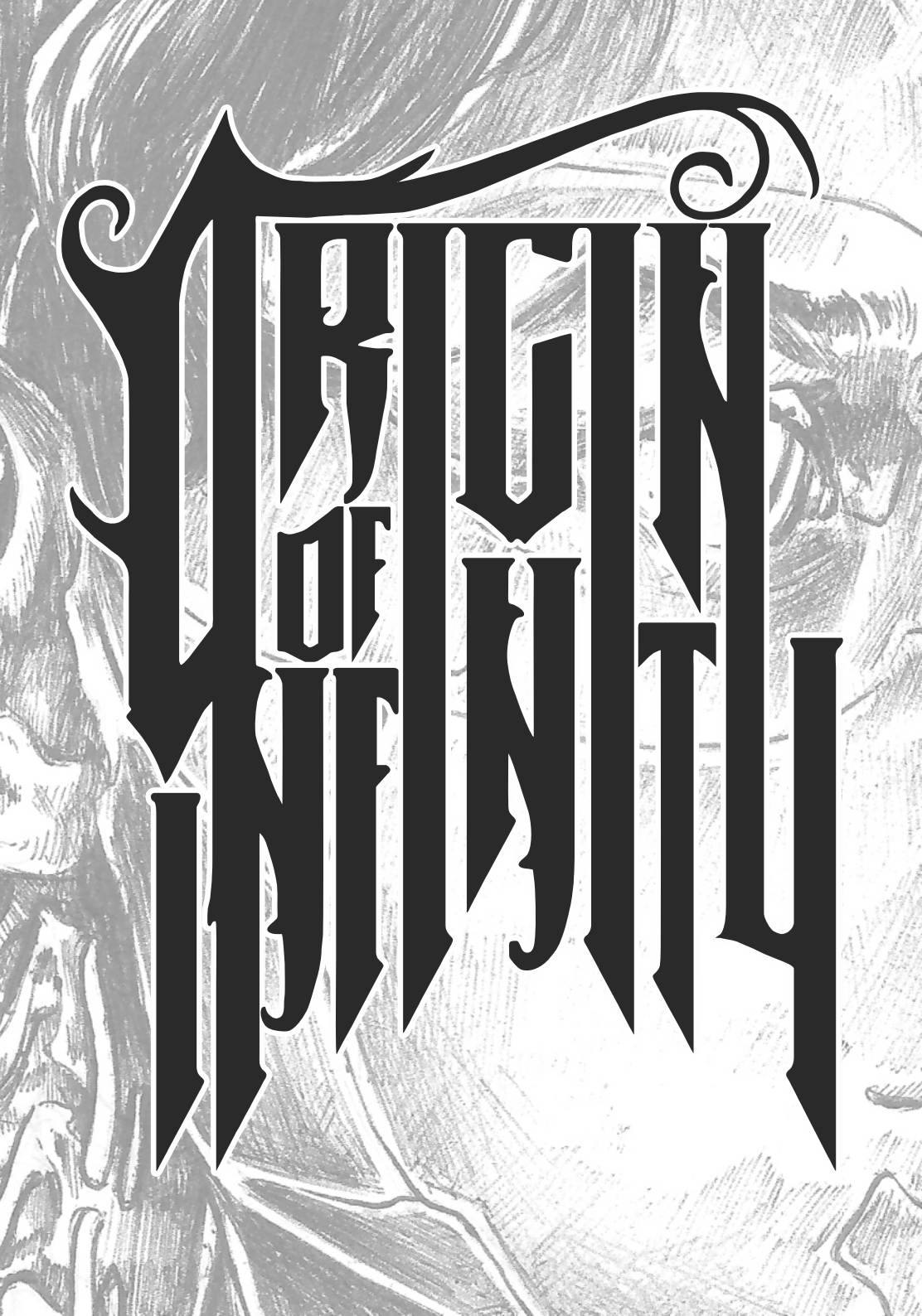
ORIGIN OF INFINITY

VLADIMÍR „VLÁDIN” NOVÁK - KYTARA, BASA

MIROSLAV „LEVI” KOČEGURA - BICÍ

HOST:

TOMÁŠ „HOSPI” HOSPODKA - ZPĚV

THE HOUSE OF THE FUTURE